

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3372/2021
08.12.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., Општина ..., кога заступа Милош Спасић адвокат из ..., против туженог ПТР „Кокода“ власника, сада покојне ББ ПР из ... чији је правни следбеник ПР ВВ из ..., кога заступа Иван Савић адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1219/21 од 27.08.2021. године, исправљене решењем Апелационог суда у Нишу Гж1 1219/21 од 02.11.2021. године, на седници одржаној 08.12.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 1219/21 од 27.08.2021. године, исправљена решењем Апелационог суда у Нишу Гж1 1219/21 од 02.11.2021. године, у ставу другом изреке, тако што **СЕ ОДБИЈА** жалба тужиоца и потврђује пресуда Основног суда у Лебану П1 117/19 од 11.12.2020. године у делу којим је одбијен тужбени захтев за уплату доприноса за социјално осигурање.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ одлуке о трошковима поступка садржане у ставу трећем изреке пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1219/21 од 27.08.2021. године, исправљене решењем Апелационог суда у Нишу Гж1 1219/21 од 02.11.2021. године и у ставу другом изреке пресуде Основног суда у Лебану П1 117/19 од 11.12.2020. године тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужилац да накнади туженом трошкове целог поступка у износу од 90.350,00 динара у року од 15 дана од пријема ове пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лебану П1 117/19 од 11.12.2020. године одбијен је тужбени захтев тужиоца да му тужени исплати разлику између минималне и исплаћене зараде за период од 09.05.2016. до 14.02.2019. године са законском затезном каматом на сваки доспели месечни износ и да уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за период од 19.08.2014. до 31.12.2014. и од 01.01.2016. до 14.02.2019. године према стопама утврђеним за најнижу основицу, у складу са прописима који важе на дан уплате истих и призна му сва друга права из радног односа (ставом првим изреке), док је ставом другим изреке одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1219/21 од 27.08.2021. године, исправљеном решењем истог суда од 02.11.2021. године, ставом првим изреке,

одбијена је жалба тужиоца и потврђена наведена првостепена пресуда у ставу првом изреке у делу којим је одбијен тужбени захтев за исплату разлике зараде и за исплату доприноса, док је ставом другим изреке преиначена иста пресуда у преосталом делу тако што је тужени обавезан да, у име и за рачун тужиоца, уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за период од 19.08.2014. до 31.12.2014. и од 01.01.2016. до 31.12.2018. године према стопама утврђеним за најнижу основицу, у складу са прописима који буду важили на дан уплате. Ставом трећим изреке преиначена је одлука о трошковима поступка садржана у ставу другом изреке првостепене пресуде и тужени обавезан да исплати тужиоцу износ 43.500,00 динара на име трошкова парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20), Врховни касациони суд је оценио да је ревизија основана.

У конкретном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен у трговинској радњи правног претходника туженог од 19.08.2014. до 14.02.2019. године у ком периоду је остваривао зараду у висини минималне зараде. Разлику између минималне зараде и износа исплаћених на име зараде, као и доприносе за пензијско и инвалидско осигурање тужени је уплатио тужиоцу пре подношења тужбе, с тим што Републичком фонду пензијског и инвалидског осигурања није доставио за тужиоца образац М4 за 2014, 2016. и 2017. годину. Првостепени суд је, након што 11.12.2020. године није дозволио преиначење тужбе од 08.05.2019. године учињено поднеском од 05.12.2019. године којим је захтевано обавезивање туженог на достављање обрасца М4 Републичком фонду пензијског и инвалидског осигурања, одлучио о тужбеном захтеву за исплату разлике између минималне и исплаћене зараде и за уплату доприноса за ПИО за период од 19.08.2014. до 31.12.2014. и од 01.01.2016. до 14.02.2019. године тако што је одбио тужбени захтев. Другостепени суд је потврдио првостепену одлуку у делу којим је одбијен тужбени захтев за исплату разлике између минималне и исплаћене зараде за наведени период, док је првостепену одлуку преиначио и обавезао туженог да у име и за рачун тужиоца уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за период од 19.08.2014. до 31.12.2014. и од 01.01.2016. до 31.12.2018. године према стопама утврђеним за најнижу основицу, у складу са прописима који буду важили на дан уплате, позивајући се на члан 51. став 8. Закона о изменама и допунама Закона о пензијском и инвалидском осигурању и на члан 126. истог закона.

Врховни касациони суд налази да је другостепени суд неправилно применио материјално право, јер у ситуацији када је несумњиво утврђено да је тужени, пре подношења тужбе, уплатио све порезе и доприносе за тужиоца у утуженом периоду, о чему иначе Републички фонд пензијског и инвалидског осигурања по службеној дужности прикупља доказе у складу са самосталним чланом 48. Закона о изменама и

допунама Закона о пензијском и инвалидском осигурању („Службени гласник РС“, број 73/2018), захтев тужиоца за уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање за утужени период није основан, како је правилно закључио и првостепени суд, због чега је жалба тужиоца неоснована, те је морала бити одбијена. Из изложених разлога Врховни касациони суд је донео одлуку као у изреци, применом члана 416. став 1. ЗПП.

Одлука о трошковима целог поступка донета је с обзиром на успех туженог у спору, на основу чл. 165. став 1. у вези са чл. 153. став 1. и 154. ЗПП, Таксене и Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката. Досуђени износ од 90.350,00 динара се односи на издатке туженог у вези са заступањем од стране адвоката у износима од: 9.000,00 динара за састав одговора тужбу, по 18.000,00 динара за састав жалбе и ревизије, по 10.500,00 динара на заступање на три одржана рочишта и обавезом плаћања судских такси у износима од: 950,00 динара за одговор на тужбу, по 1.900,00 динара за жалбу и другостепену пресуду, 3.600,00 динара за ревизију и 5.700,00 динара за ревизијску одлуку.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић